

indhold, når vi går ned i substansen i regeringens forslag? Åbningstalen er jo skrevet med så bred en pensel, at alle Folketingets partier, også hr. Jacob Haugaard, må føle, at der er tale om en venlig invitation til samarbejde.

Fra konservativ side vil jeg gerne slå følgende fast:

Ét er at tale om samarbejde, noget andet er at praktisere det i virkelighedens verden. Samarbejde fordrer nogle klare spilleregler. Og lad mig gøre det helt klart:

Det Konservative Folkeparti vil ikke acceptere, at regeringen på alle de søde områder, dér, hvor der skal bruges penge, forhandler med SF og Enhedslisten, og så kommer til os og Venstre, når der skal skabes tillid omkring en ansvarlig økonomisk politik. Sådan går det ikke. Regeringen må vælge side.

Både regeringsgrundlaget »Fælles Fremtid« og åbningstalen er præget af en udpræget frygt for at støde partier fra sig. Man vil holde alle muligheder åbne; men den går ikke længere. De flotte programmerklæringer og taler skal nu afløses af politiske forhandlinger, og her må regeringen vælge side. Vil man bruge sit parlamentariske grundlag, SF og Enhedslisten, eller vil man indgå aftaler med de borgerlige partier, De Konservative og Venstre. Regeringen kan ikke klare begge dele. Det vil også ret hurtigt stå klart, tror jeg.

Forhandlingerne om finansloven for det kommende år bliver den første prøvesten på regeringens evne og vilje til at forhandle. Vi tager gerne et ansvar for den økonomiske politik, men kun, hvis vi får indflydelse. Der skal sættes klare borgerlige aftryk på finansloven.

Regeringen gør meget ud af at sige, at den vil holde fast i sit finanslovsforslag. Vi finder, at det er et alt for slapt udgangspunkt. Hvis vi skal vi tage et ansvar for den økonomiske politik, skal der gennemføres gedigne besparelser på et større milliardbeløb på finansloven. Udgiftspolitikken skal strammes væsentligt op. En stramning af udgifterne har som hovedmål at genskabe tilliden til dansk økonomi, så renten kan bringes ned på et naturligt leje.

Også danske virksomheder skal have gode vilkår, siger regeringen. Det er vi ganske enige i. Men noget af det allerbedste, vi kan gøre for virksomhederne, er at få renten ned med 2-3 procentpoint. Det samme gælder i øvrigt også for de ledige. For hvert procentpoint renten falder, kan der skabes 15.000 nye arbejdspladser – en bedre beskæftigelsespolitik findes ikke.

Det Konservative Folkeparti indgår gerne en aftale med regeringen om næste års finanslov, men det kræver, at der gennemføres en stramning i form af besparelser. Og vi har selv, kan jeg berolige regeringen med, forslag med i taksen.

Det økonomiske opsving, som er i fuld gang, skal fastholdes i årene fremover. Vi er af den klare opfattelse, at der er en alvorlig risiko for, at dansk økonomi koger over, hvis vi ikke strammer udgiftspolitikken og gør det nu. Det nytter ikke at vente, til der er klare tegn på overophedning af økonomien, for når først tegnene viser sig f.eks. i form af flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet og stigende inflation, så er det for sent at sætte foden på bremsen, og så bliver det økonomiske opsving ødelagt.

Det er også nødvendigt, at underskuddet på statsbudgettet nedringes hurtigere, end regeringen har lagt op til. Det er ikke acceptabelt, at underskuddet kun reduceres med 2 mia. kr. næste år, når væksten i dansk økonomi er på mellem 4 og 5 pct. Statens gæld er de seneste år vokset med 100 mia. kr. og udgør i dag 577 mia. kr. Vi skal næste år betale mere end 60 mia. kr. om året eller 5 mia. kr. om måneden i renteudgifter. Det er noget, vi tager alvorligt. Det bør regeringen også gøre. Ikke fordi statsgælden alene er regeringens ansvar, men fordi en regering selvfølgelig har et ansvar for, at den bliver nedbragt og fjernet.

Under valgkampen klyngede regeringspartierne sig meget til den såkaldte arbejdsmarkedsreform. Den skulle stå fast til 1998. Der var ikke behov for justering eller for ændringer af arbejdsmarkedspolitikken. Sådan måtte vi forstå meldingerne, der kom. I åbningstalen må vi nok sige, at piben har fået en anden lyd. Nu skal arbejdsmarkedsreformen have serviceeftersyn, som det hedder. Det er altså ikke en reform, der har gået ret mange kilometer på literen. Men også på det punkt mangler regeringen ambitioner. For sandheden er jo, at regeringens arbejdsmarkedsreform er en stor fiasko, medmindre man da som succeskriterium sætter, at flere og flere kan komme på overførselsindkomst.

Hvis det drejer sig om at ændre den danske arbejdsmarkedsstruktur – og det er jo noget, som uafhængige eksperter, hvad enten det har været vismænd, OECD eller andre, gang på gang har peget på at der er brug for – så er arbejdsmarkedsreformen ikke værd at skrive hjem om. Og derfor er det efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ikke nok med et serviceeftersyn.